2008. évi XCVIII. törvény

az Európa Tanács 2006. május 19-én, Strasbourgban elfogadott, az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság elkerüléséről szóló Egyezménye kihirdetéséről[1]

Hatályos: 2008. 12. 20. –

1. § Az Országgyűlés e törvénnyel felhatalmazást ad az Európa Tanács 2006. május 19-én, Strasbourgban elfogadott, az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság elkerüléséről szóló Egyezménye (a továbbiakban: Egyezmény) kötelező hatályának elismerésére.

2. §[2] Az Országgyűlés az Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

3. §[3] Az Egyezmény hiteles angol nyelvű szövege, illetve hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Council of Europe Convention on the avoidance of statelessness in relation to State succession

Preamble

The member States of the Council of Europe and the other States signatory to this Convention,

Considering that the avoidance of statelessness is one of the main concerns of the international community in the field of nationality;

Noting that State succession remains a major source of cases of statelessness;

Recognising that the European Convention on Nationality (ETS No. 166), opened for signature in Strasbourg on 6 November 1997, contains only general principles and not specific rules on nationality in case of State succession;

Bearing in mind that, with regard to statelessness in relation to State succession, other international instruments either do not have a binding character or do not address some important issues;

Convinced that for the reasons above there is a need for a comprehensive international instrument on State succession and the avoidance of statelessness which should be interpreted and applied, bearing in mind the principles of the European Convention on Nationality;

Taking into account Recommendation No. R (99) 18 of the Committee of Ministers on the Avoidance and Reduction of Statelessness, as well as the practical experience gained in recent years with regard to State succession and statelessness;

Having regard to other binding international instruments, namely the United Nations Conventions relating to the Status of Stateless Persons and on the Reduction of Statelessness, and the Vienna Conventions on Succession of States in respect of Treaties and on Succession of States in respect of State Property, Archives and Debts;

Having also regard to the draft articles on nationality of natural persons in relation to the succession of States, prepared by the United Nations International Law Commission, contained in the Annex to the United Nations General Assembly Resolution 55/153 of 2001 as well as the Declaration of the European Commission for Democracy through Law (Venice Commission) on the Consequences of State Succession for the Nationality of Natural Persons;

Building upon, but without prejudice to, the general principles established in the international instruments and documents mentioned above, by adding specific rules applicable to the particular situation of statelessness in relation to State succession;

In order to give effect to the principles established in the European Convention on Nationality that everyone has the right to a nationality and that the rule of law and human rights, including the prohibition of arbitrary deprivation of nationality and the principle of non-discrimination, must be respected in order to avoid statelessness,

Have agreed as follows:

Article 1 – Definitions

For the purposes of this Convention:

a „State succession” means the replacement of one State by another in the responsibility for the international relations of territory;

b „State concerned” means the predecessor State or the successor State, as the case may be;

c „Statelessness” means the situation where a person is not considered as a national by any State under the operation of its internal law;

d „Habitual residence” means a stable factual residence;

e „Person concerned” means every individual who, at the time of the State succession, had the nationality of the predecessor State and who has or would become stateless as a result of the State succession.

Article 2 – Right to a nationality

Everyone who, at the time of the State succession, had the nationality of the predecessor State and who has or would become stateless as a result of the State succession has the right to the nationality of a State concerned, in accordance with the following articles.

Article 3 – Prevention of statelessness

The State concerned shall take all appropriate measures to prevent persons who, at the time of the State succession, had the nationality of the predecessor State, from becoming stateless as a result of the succession.

Article 4 – Non-discrimination

When applying this Convention, States concerned shall not discriminate against any person concerned on any ground such as sex, race, colour, language, religion, political or other opinion, national or social origin, association with a national minority, property, birth or other status.

Article 5 – Responsibility of the successor State

1 A successor State shall grant its nationality to persons who, at the time of the State succession, had the nationality of the predecessor State, and who have or would become stateless as a result of the State succession if at that time:

a they were habitually resident in the territory which has become territory of the successor State, or

b they were not habitually resident in any State concerned but had an appropriate connection with the successor State.

2 For the purpose of paragraph 1, sub-paragraph b, an appropriate connection includes inter alia:

a a legal bond to a territorial unit of a predecessor State which has become territory of the successor State;

b birth on the territory which has become territory of the successor State;

c last habitual residence on the territory of the predecessor State which has become territory of the successor State.

Article 6 – Responsibility of the predecessor State

A predecessor State shall not withdraw its nationality from its nationals who have not acquired the nationality of a successor State and who would otherwise become stateless as a result of the State succession.

Article 7 – Respect for the expressed will of the person concerned

A successor State shall not refuse to grant its nationality under Article 5 paragraph 1, sub-paragraph b, where such nationality reflects the expressed will of the person concerned, on the grounds that such a person can acquire the nationality of another State concerned on the basis of an appropriate connection with that State.

Article 8 – Rules of proof

1 A successor State shall not insist on its standard requirements of proof necessary for the granting of its nationality in the case of persons who have or would become stateless as a result of State succession and where it is not reasonable for such persons to meet the standard requirements.

2 A successor State shall not require proof of non-acquisition of another nationality before granting its nationality to persons who were habitually resident on its territory at the time of the State succession and who have or would become stateless as a result of the State succession.

Article 9 – Facilitating the acquisition of nationality by stateless persons

A State concerned shall facilitate the acquisition of its nationality by persons lawfully and habitually residing on its territory who, despite Articles 5 and 6, are stateless as a result of the State succession.

Article 10 – Avoiding statelessness at birth

A State concerned shall grant its nationality at birth to a child born following State succession on its territory to a parent who, at the time of State succession, had the nationality of the predecessor State if that child would otherwise be stateless.

Article 11 – Information to persons concerned

States concerned shall take all necessary steps to ensure that persons concerned have sufficient information about rules and procedures with regard to the acquisition of their nationality.

Article 12 – Procedural guarantees

When applying this Convention, the State concerned shall ensure that in the framework of the procedures relating to nationality:

a the relevant applications be processed within a reasonable time;

b the relevant decisions contain reasons in writing and be open to an administrative or judicial review in conformity with its internal law;

c the fees be reasonable and not an obstacle for applicants.

Article 13 – Settlement by international agreement

States concerned shall endeavour to regulate matters relating to nationality, especially with a view to avoiding statelessness, where appropriate by international agreement.

Article 14 – International co-operation

1 In order to adopt appropriate measures to avoid statelessness arising from State succession, States concerned shall co-operate among themselves, including by providing information with regard to the operation of their relevant internal law.

2 For the same purpose as that mentioned in paragraph 1, States concerned shall also co-operate:

a with the Secretary General of the Council of Europe and the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and,

b where appropriate, with other States and international organisations.

Article 15 – Application of this Convention

1 This Convention applies in respect of a State succession which has occurred after its entry into force.

2 A State concerned may, however, declare by notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe at the time of expressing its consent to be bound by this Convention, or, at any time thereafter, that it will also apply the provisions of this Convention to a State succession occurring before the entry into force of this Convention.

3 If several States concerned make a declaration, as set out in paragraph 2, in respect of the same State succession, this Convention will apply between the States making such declaration.

Article 16 – Effects of this Convention

1 The provisions of this Convention shall not prejudice the provisions of internal law and binding international instruments which are already in force or may come into force, under which more favourable rights are or would be accorded to individuals on the avoidance of statelessness.

2 This Convention does not prejudice the application of:

a the European Convention on Nationality, in particular its Chapter VI relating to State succession and nationality;

b other binding international instruments in so far as such instruments are compatible with this Convention,

in the relationship between the States Parties bound by these instruments.

Article 17 – Settlement of disputes

Any dispute concerning the interpretation or application of this Convention shall primarily be settled through negotiation.

Article 18 – Signature and entry into force

1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and the non-member States which have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:

a signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

b signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2 This Convention shall enter into force, for all States having expressed their consent to be bound by the Convention, on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which three member States of the Council

of Europe have expressed their consent to be bound by this Convention in accordance with the provisions of the preceding paragraph.

3 In respect of any State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of signature or of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 19 – Accession

1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any non-member State of the Council of Europe which has not participated in its elaboration to accede to this Convention.

2 In respect of any acceding State, this Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 20 – Reservations

1 No reservations may be made to this Convention except in respect of the provisions of Article 7, Article 8, paragraph 2, Article 12 and Article 14, paragraph 2, sub-paragraph b.

2 Any reservation made a State in pursuance of paragraph 1 shall be formulated at the time of signature or upon the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

3 Any State may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with paragraph 1 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

Article 21 – Denunciation

1 Any State Party may at any time denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of notification by the Secretary General.

Article 22 – Notifications

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, any Signatory, any Party and any other State which has acceded to this Convention of:

a any signature;

b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;

c any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 18 and 19 of this Convention;

d any reservation and withdrawal of reservations made in pursuance of the provisions of Article 20 of this Convention;

e any notification or declaration made under the provisions of Articles 15 and 21 of this Convention;

f any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this 19th day of May 2006, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to each non-member State having participated in the elaboration of this Convention and to any State invited to accede to this Convention."

„Az Európa Tanács Egyezménye
az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság elkerüléséről

Preambulum

Az Európa Tanács tagállamai, valamint más, a jelen Egyezményt aláíró államok,

figyelemmel arra, hogy az állampolgárság területén a hontalanság elkerülése a nemzetközi közösség egyik legfőbb törekvése;

tudomásul véve, hogy a hontalanság bekövetkeztének egyik fő forrása továbbra is az államutódlás;

felismerve, hogy az állampolgárságról szóló Európai Egyezmény (ETS No. 166.), amelyet 1997. november 6-án, Strasbourgban nyitottak meg aláírásra, csupán általános elveket és nem részletes szabályokat tartalmaz az állampolgárságról államutódlás esetén;

szem előtt tartva, hogy az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság elkerüléséről más nemzetközi dokumentumok nem rendelkeznek kötelező erővel, vagy nem rendeznek minden lényeges kérdést;

meggyőződve arról, hogy a fenti okok alapján szükség van egy átfogó nemzetközi dokumentumra az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság elkerüléséről, amelyet az állampolgárságról szóló Európai Egyezmény elveire figyelemmel kell értelmezni és alkalmazni;

figyelembe véve a Miniszteri Bizottság R (99) 18. számú ajánlását a hontalanság elkerüléséről és csökkentéséről, valamint az elmúlt évek során az államutódlásról és a hontalanságról szerzett gyakorlati tapasztalatokat;

tekintettel más kötelező erejű nemzetközi dokumentumokra, különösen a hontalan személyek jogállásáról és a hontalanság csökkentéséről szóló ENSZ egyezményekre, valamint a szerződésekben való államutódlásról, illetve az állami vagyonban, levéltárakban és adósságokban való államutódlásról szóló Bécsi Egyezményekre;

tekintettel továbbá az ENSZ Nemzetközi Jogi Bizottsága által készített, az államutódlás esetén a természetes személyek állampolgárságáról szóló cikkek tervezetére, amelyet az ENSZ Közgyűlés 2001. évi, 55/153. számú határozatának melléklete tartalmaz, valamint a Joggal a Demokráciáért Európai Bizottság (Velencei Bizottság) nyilatkozatára az államutódlás következményeiről a természetes személyek állampolgárságára vonatkozóan;

a fentiekben említett nemzetközi és más dokumentumokban foglalt alapelvekre támaszkodva, de azokat nem sértve, és kiegészítve az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság különleges helyzetére alkalmazandó különös szabályokkal;

annak érdekében, hogy az állampolgárságról szóló Európai Egyezményben foglalt azon elvek érvényre jussanak, amelyek szerint minden személynek joga van az állampolgársághoz, illetve, hogy a jogállamiság alapelveit és az emberi jogokat – beleértve az állampolgárságtól való önkényes megfosztás tilalmát, valamint a megkülönböztetés tilalmának elvét – a hontalanság elkerülése érdekében tiszteletben kell tartani;

az alábbiakban állapodtak meg:

1. cikk

Fogalommeghatározások

Jelen Egyezmény alkalmazásában:

a) „államutódlás" valamely államnak egy másik állam által való felváltása egy terület a nemzetközi kapcsolataiért viselt felelősségében;

b) „érintett állam” a jogelőd állam vagy a jogutód állam, a helyzettől függően;

c) „hontalanság” az a helyzet, amikor egy személyt saját belső joga alapján egyetlen állam sem tekint állampolgárának;

d) „szokásos tartózkodási hely” a tényleges állandó tartózkodási hely;

e) „érintett személy” minden olyan személy, aki az államutódlás időpontjában a jogelőd állam állampolgárságával rendelkezik, és az államutódlás következtében válik vagy válna hontalanná.

2. cikk

Állampolgársághoz való jog

Minden olyan személynek, aki az államutódlás időpontjában rendelkezik a jogelőd állam állampolgárságával, és az államutódlás következtében hontalanná válik vagy válna, – a következő cikkekkel összhangban – joga van valamelyik érintett állam állampolgárságához.

3. cikk

A hontalanság megelőzése

Az érintett állam köteles minden megfelelő intézkedést megtenni annak megelőzése érdekében, hogy azok a személyek, akik az államutódlás időpontjában rendelkeznek a jogelőd állam állampolgárságával, hontalanná váljanak az államutódlás következtében.

4. cikk

A megkülönböztetés tilalma

Jelen Egyezmény alkalmazása során az érintett államok nem tehetnek megkülönböztetést az érintett személyek között nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet alapján.

5. cikk

A jogutód állam felelőssége

(1) A jogutód állam köteles megadni az állampolgárságot azon személyek számára, akik az államutódlás időpontjában rendelkeznek a jogelőd állam állampolgárságával, és az államutódlás következtében hontalanná válnak vagy válnának, ha az adott időpontban:

a) a szokásos tartózkodási helyük azon a területen volt, amely a jogutód állam területévé vált; vagy

b) egyik érintett államban sem rendelkeznek szokásos tartózkodási hellyel, de megfelelő kapcsolatuk van a jogutód állammal.

(2) Az (1) bekezdés *b)* pontjának alkalmazásában – többek között – megfelelő kapcsolatot jelent:

a) jogi kötelék a jogelőd állam területi egységéhez, amely a jogutód állam területévé vált;

b) azon a területen való születés, amely a jogutód állam területévé vált;

c) az utolsó szokásos tartózkodási hely a jogelőd állam területén, amely a jogutód állam területévé vált.

6. cikk

A jogelőd állam felelőssége

A jogelőd állam nem vonhatja vissza az állampolgárságát azon állampolgáraitól, akik nem szerezték meg a jogutód állam állampolgárságát, és akik így az államutódlás következtében hontalanná válnának.

7. cikk

Az érintett személy kifejezett akaratának tiszteletben tartása

Amennyiben az adott állampolgárság megszerzése az érintett személy kifejezett akarata, az 5. cikk (1) bekezdés *b)* pontja alapján a jogutód állam nem tagadhatja meg az állampolgárság megadását arra hivatkozással, hogy az adott személy egy másik érintett állam állampolgárságát megszerezhetné megfelelő kapcsolat megléte alapján.

8. cikk

A bizonyítás szabályai

(1) A jogutód állam nem követelheti az állampolgársága megadásához szükséges általános feltételek bizonyítását olyan személyektől, akik az államutódlás következtében hontalanná válnak vagy válnának, és amennyiben nem indokolt az ilyen személyek általános feltételeknek való megfelelése.

(2) A jogutód állam az állampolgársága megadása előtt nem kérheti más állampolgárság megszerzése hiányának bizonyítását azon személyektől, akiknek a szokásos tartózkodási helye az államutódlás időpontjában ezen állam területén volt, és akik az államutódlás következtében hontalanná válnak vagy válnának.

9. cikk

Az állampolgárság megszerzésének könnyítése a hontalan személyek számára

Az érintett állam köteles megkönnyíteni az állampolgárságának megszerzését azon személyek számára, akiknek a szokásos tartózkodási helyük a területén van, ott jogszerűen tartózkodnak, és az 5. és 6. cikkek ellenére az államutódlás következtében hontalanná váltak.

10. cikk

A hontalanság elkerülése születéskor

Az érintett állam köteles megadni az állampolgárságot születésekor annak a gyermeknek, aki az államutódlást követően a területén született, és a szülője az államutódlás időpontjában a jogelőd állam állampolgárságával rendelkezett, ha a gyermek különben hontalanná válna.

11. cikk

Az érintett személyek tájékoztatása

Az érintett államok kötelesek minden szükséges lépést megtenni annak biztosítása érdekében, hogy az érintett személyek megfelelő információval rendelkezzenek az állampolgárság megszerzésével kapcsolatos eljárási és más szabályokról.

12. cikk

Eljárási garanciák

Jelen Egyezmény alkalmazása során az érintett állam köteles biztosítani, hogy az állampolgársággal kapcsolatos eljárás keretében:

a) a kérelmeket ésszerű időn belül elbírálják;

b) a határozatok írásbeli indokolást tartalmazzanak, és belső jogával összhangban közigazgatási vagy bírósági úton felülvizsgálhatók legyenek;

c) az eljárási díjak indokoltak legyenek és ne jelentsenek akadályt a kérelmezők számára.

13. cikk

Rendezés nemzetközi megállapodások útján

Az érintett államok törekednek arra, hogy szükség esetén az állampolgársággal kapcsolatos ügyeket – különös tekintettel a hontalanság elkerülésére – nemzetközi megállapodással rendezzék.

14. cikk

Nemzetközi együttműködés

(1) Annak érdekében, hogy az államutódlás esetén bekövetkező hontalanság elkerülése céljából a szükséges intézkedéseket megtegyék, az érintett államok kötelesek egymással együttműködni, különösen a vonatkozó belső jogszabályok alkalmazásával kapcsolatos információk átadásával.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott cél érdekében az érintett államok együttműködnek továbbá:

a) az Európa Tanács Főtitkárával és az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságával (UNHCR); valamint

b) amennyiben lehetséges, más államokkal és nemzetközi szervezetekkel.

15. cikk

Jelen Egyezmény alkalmazása

(1) Jelen Egyezményt a hatálybalépése után bekövetkezett államutódlás tekintetében kell alkalmazni.

(2) Az érintett állam azonban az Európa Tanács Főtitkárának címzett értesítésben kinyilváníthatja – annak egyidejű elismerésével, hogy a jelen Egyezmény rá nézve kötelező hatállyal bír, vagy bármilyen későbbi időpontban –, hogy a jelen Egyezmény rendelkezéseit az Egyezmény hatálybalépése előtt bekövetkezett államutódlásra is alkalmazni kívánja.

(3) Amennyiben több érintett állam is a (2) bekezdésnek megfelelő nyilatkozatot tesz ugyanazon államutódlás tekintetében, akkor a jelen Egyezményt kell alkalmazni a nyilatkozatot tevő államok között.

16. cikk

Jelen Egyezmény hatálya

(1) Jelen Egyezmény rendelkezései nem sérthetik a belső jog és a kötelező erejű nemzetközi dokumentumok azon rendelkezéseit, amelyek már hatályban vannak vagy hatályba léphetnek, és amelyek a hontalanság elkerülése érdekében az egyének számára előnyösebb jogokat biztosítanak vagy biztosítanának.

(2) Jelen Egyezmény nem érinti az alábbiak alkalmazását:

a) az állampolgárságról szóló Európai Egyezményt, különösen az államutódlásról és állampolgárságról szóló VI. fejezetét;

b) más kötelező erejű nemzetközi dokumentumokat, amennyiben e dokumentumok összeegyeztethetők a jelen Egyezménnyel;

azon Részes Államok közötti viszonylatban, amelyekre nézve e dokumentumok kötelező hatályúak.

17. cikk

Vitarendezés

Jelen Egyezmény értelmezésével vagy alkalmazásával kapcsolatos vitákat elsősorban tárgyalás útján kell rendezni.

18. cikk

Aláírás és hatálybalépés

(1) Jelen Egyezmény aláírásra nyitva áll az Európa Tanács tagállamai és azon államok előtt, amelyek nem tagjai az Európa Tanácsnak, de részt vettek az Egyezmény kidolgozásában. Ezen államok az alábbi módokon ismerhetik el, hogy az Egyezmény rájuk nézve kötelező hatállyal bír:

a) aláírással, a megerősítés, elfogadás vagy jóváhagyás fenntartása nélkül; vagy

b) a megerősítés, elfogadás vagy jóváhagyás fenntartásával történő aláírással, amelyet megerősítés, elfogadás vagy jóváhagyás követ.

A megerősítésről, elfogadásról vagy jóváhagyásról szóló okiratokat az Európa Tanács Főtitkáránál kell letétbe helyezni.

(2) Mindazon államok számára, amelyek elismerték, hogy az Egyezmény rájuk nézve kötelező hatállyal bír, a jelen Egyezmény azon naptól számított három hónapos időszak elteltét követő hónap első napján lép hatályba, amelyen az Európa Tanács három tagállama – az előző bekezdés rendelkezéseivel összhangban – elismerte, hogy az Egyezmény rá nézve kötelező hatállyal bír.

(3) Bármely olyan állam tekintetében, amely ezt követően ismeri el, hogy az Egyezmény rá nézve kötelező hatállyal bír, jelen Egyezmény az aláírását követő, vagy az adott államnak a megerősítésről, elfogadásról vagy jóváhagyásról szóló okirata letétbe helyezésétől számított három hónapos időszak leteltét követő hónap első napján lép hatályba.

19. cikk

Csatlakozás

(1) Jelen Egyezmény hatálybalépését követően az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága bármely olyan államot meghívhat az Egyezményhez való csatlakozásra, amely nem tagja az Európa Tanácsnak, és nem vett részt az Egyezmény kidolgozásában.

(2) Bármely csatlakozó állam tekintetében a jelen Egyezmény a csatlakozási okiratnak az Európa Tanács Főtitkáránál történő letétbe helyezésének napjától számított három hónapos időszak leteltét követő hónap első napján lép hatályba.

20. cikk

Fenntartások

(1) Jelen Egyezményhez – a 7. cikkben, a 8. cikk (2) bekezdésében, a 12. cikkben és a 14. cikk (2) bekezdés *b)* pontjában foglalt rendelkezéseken kívül – nem tehető fenntartás.

(2) Az állam által az (1) bekezdéssel összhangban tett bármely fenntartást az aláíráskor, illetve a megerősítésről, elfogadásról vagy jóváhagyásról szóló okirat letétbe helyezésekor kell bejelenteni.

(3) Bármely állam az (1) bekezdéssel összhangban tett fenntartást az Európa Tanács Főtitkárához címzett értesítés útján részben vagy egészben visszavonhatja, amely annak kézhezvétele napján lép hatályba.

21. cikk

Felmondás

(1) Jelen Egyezményt bármely Részes Állam bármikor felmondhatja az Európa Tanács Főtitkárához címzett értesítéssel.

(2) E felmondás attól a naptól számított három hónapos időszak leteltét követő hónap első napján lép hatályba, amelyen a Főtitkár az értesítést átvette.

22. cikk

Értesítések

Az Európa Tanács Főtitkára az Európa Tanács tagállamait, minden aláíró és Részes Államot, továbbá minden más, a jelen Egyezményhez csatlakozó államot értesíti:

a) valamennyi aláírásról;

b) valamennyi megerősítésről, elfogadásról vagy jóváhagyásról szóló okirat letétbe helyezéséről;

c) jelen Egyezménynek a 18. és 19. cikkek szerinti hatálybalépése napjáról;

d) jelen Egyezmény 20. cikkével összhangban tett valamennyi fenntartásról és a fenntartások visszavonásáról;

e) jelen Egyezmény 15. és 21. cikkeiben foglalt rendelkezések alapján tett valamennyi értesítésről és nyilatkozatról;

f) jelen Egyezménnyel kapcsolatos valamennyi más cselekményről, értesítésről vagy közlésről.

A fentiek hiteléül az alulírott, erre kellőképpen meghatalmazottak a jelen Egyezményt aláírták.

Készült Strasbourgban, 2006. május 19-én, angol és francia nyelven, mindkét nyelvű szöveg egyaránt hiteles; egy eredeti példányban, amelyet az Európa Tanács irattárában kell letétbe helyezni. Az Európa Tanács Főtitkára megküldi az Egyezmény hiteles másolatát az Európa Tanács valamennyi tagállamának, az Egyezmény kidolgozásában részt vett nem-tagállamoknak, és az Egyezményhez való csatlakozásra meghívott valamennyi államnak.”

4. § (1) Ez a törvény – a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel – a kihirdetését követő napon lép hatályba.

(2) A 2–3. §-ok az Egyezmény 18. cikkben meghatározott időpontban lépnek hatályba.[4]

(3) Az Egyezmény, illetve a 2–3. §-ok hatálybalépésének naptári napját a külpolitikáért felelős miniszter annak ismertté válását követően a Magyar Közlönyben haladéktalanul közzétett egyedi határozatával állapítja meg.[5]

(4) E törvény végrehajtásához szükséges intézkedésekről az idegenrendészetért és menekültügyért felelős miniszter gondoskodik.

[1] A törvényt az Országgyűlés a 2008. december 15-i ülésnapján fogadta el. A kihirdetés napja: 2008. december 19.

[2] A 2. § a 4. § (2) bekezdése alapján az Egyezmény 18. cikkében meghatározott időpontban lép hatályba. A 29/2010. (VII. 9.) KüM határozat alapján a hatálybalépés időpontja 2009. május 1.

[3] A 3. § a 4. § (2) bekezdése alapján az Egyezmény 18. cikkében meghatározott időpontban lép hatályba. A 29/2010. (VII. 9.) KüM határozat alapján a hatálybalépés időpontja 2009. május 1.

[4] A 29/2010. (VII. 9.) KüM határozat alapján a hatálybalépés időpontja 2009. május 1.

[5] Lásd a 29/2010. (VII. 9.) KüM határozatot.